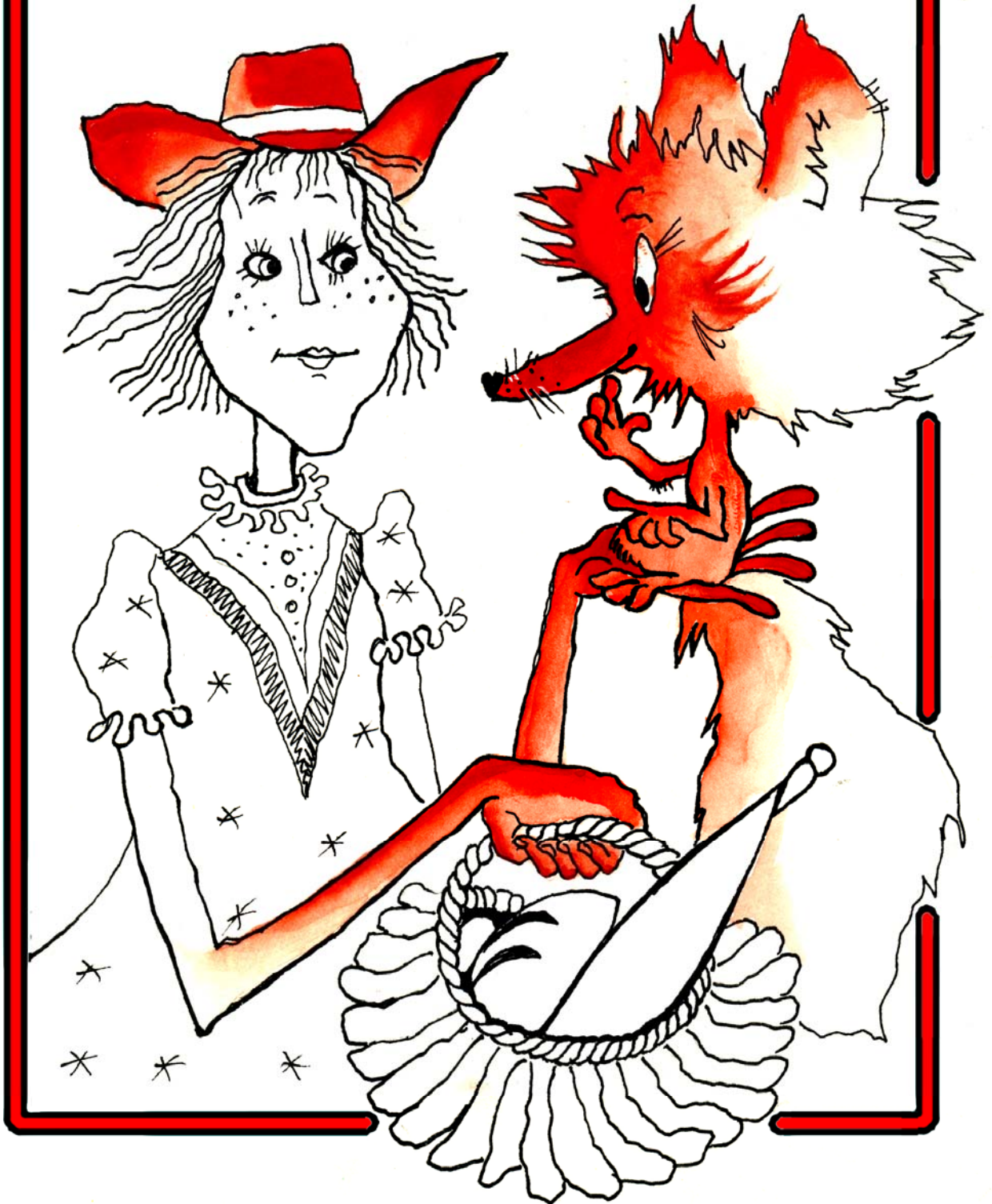
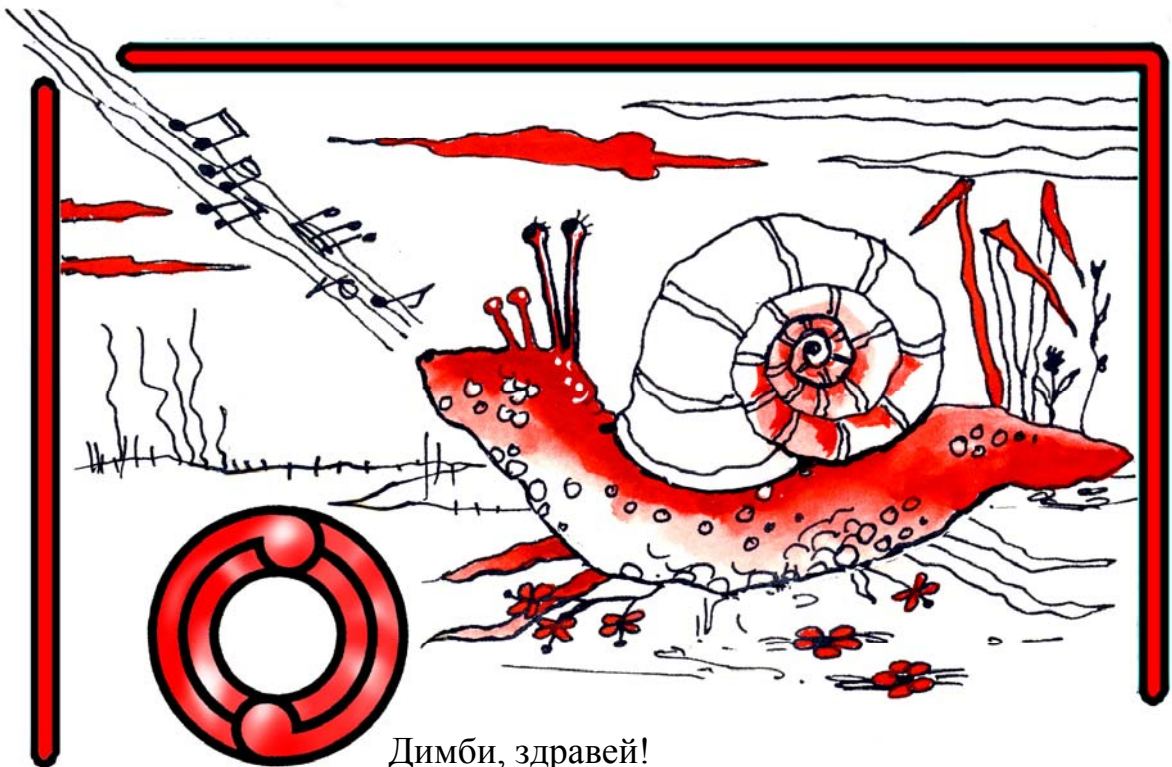

ЧЕРВЕНАТА ШАПЧИЦА

Димби, здравей!

- Здравей, Домби!.. Добре, че те срещнах.
- Така ли?... А ако не беше ме срещнал?
- Щях да те търся.
- Така ли?... Защо?
- Защо!.. Скучно ми е.
- Така ли?..
- Стига ТАКА ЛИ!.. Предлагай!..
- Да тръгнем към реката, а?
- Това ли предлагаш? Все реката!.. Искане ми се нещо по-такова.
- Димби завъртя китките на ръцете си. – Нали разбираш?
- Не.
- Нещо по-такова, разбираш ли? Нещо по-инакво... По-такова...
- За да обясни, Димби съсипа ръцете си от въртене.
- Ахааа! – заклати глава Домби. – Разбирам. Ти искаш нещо, което не правим всеки ден... Мисля, че мога да измисля.
- Точно така!.. По-такова.
- Да де, да!.. Всеки ден ходим на реката, къпем се, печем се на слънце... А ти искаш нещо по... как да кажа... Разбираш, нали?
- Домби?
- Какво, Димби?
- Сега пък ТИ започна да обясняваш какво значи по-такова...
- Сетих се за думата, Димби... Искане нещо ПО-ОСОБЕНО.
- Да. Да стане нещо страшно. Да се уплашим, животът ни да виси на косъм. И пак да победим.

– Тогава да тръгнем по рѣба на Високата скала. Знаеш ли колко е страшно?

– Но няма кого да побеждаваме.

– И ти си прав!..

– А на мен ми се ще да победим някого. Но кого?... А ти какво казваше, че ще измислиш?

– А, моето е много просто.

– Не обичам простите работи, Домби... Друго си е, ако можем да победим някого.

– Наистина ще бѣде хубаво. Най-обичам да побеждавам. И никак не обичам да ме побеждават.

– Добре де – примири се Димби, – кажи.

– Какво?

– Твоето предложение.

– Не, вече ме е срам да го кажа.

– И все пак – кажи го! Моля те.

– Не искам!.. Много е глупаво.

– Глупаво, но знаеш ли как ме раздразни? Ако не го кажеш, ще се пукна.

– Остави, Димби! По-глупаво нещо не съм измислял отдавна.

– Домби, ще се пукна от любопитство!

– Чакай да помисля. – Домби помисли малко и каза: – Не!..

– Да! – извика Димби.

– Добре – предаде се Домби. – Но да не писнеш.

– Няма.

– И да кажеш...

– Няма да кажа!

– Да не кажеш... този Домби пак...

– Моля те!

– Добре, Димби... Понеже нямахме какво да правим, като тръгнах насам, викам си, да взема да предложа и аз нещо. Разбираш ли?... Викам си, сега Димби ще дойде и ще пита какво да правим, и си викам, я да взема да измисля нещо и като ме пита какво да правим, да му кажа, си викам... Разбираш ли?

– Не разбирам, защото само ВИКАШ и нищо повече.

– Видя ли, че се разсърди?

– Добре де, продължавай.

– Продължавай, но чу ли се какво каза?

– Моля те, Домби!

– Сега се молиш, а после...

– Продължавай!

– Добре... Викам си, какво ли ще стане, ако с Димби започнем да мълчим.

– Как да мълчим? – учуди се Димби.

– Пак започваш. Казах ли ти?

– Домби, искам да знам как да мълчим?... Нищо повече.

– Ами, ами!.. Ти се учуди.

– Защо да не се учудя?

– Тогава как да продължавам, като е толкоз глупаво?

– Слушай, Домби, ако не кажеш какво си намислил, ще си отида и няма да се върна.

Димби тръгна по пътеката.

– Добре – каза Домби и Димби се върна.

Домби погледна мнително приятеля си в очите.

– Говори! – подкани го Димби. – Как да мълчим?

– Така, Димби... Отиваме на реката – мълчим, събличаме се – мълчим, влизаме във водата – мълчим, къпем се – мълчим, излизаме от водата – мълчим, лежим, – мълчим, обличаме се – мълчим, вървим – мълчим... Разбираш ли?

– Не.

– Никой не казва нищо.

– Защо?

– Видя ли?... Отново започна.

– Но защо? – извика Димби. – Какъв е смисълът?

– Как?... – учуди се този път Домби. – Ами да видим докога ще издържим. И кой ще проговори пръв.

Димби разтри лицето си, с което искаше да покаже, че са го хванали нервите, пое въздух, протегна ръце да се успокои.

– Домби!..

– Какво, Димби?

– Предложението ти е наистина глупаво.

– Признавам. Казах.

– Доста глупаво.

– Предупредих.

– Ама извънредно глупаво!

– Точка... Признавам!..

– Да, но не трябваше да предлагаш такова глупаво нещо.

– Димби, признах си!.. Спри!..

– Не е така. Говориш глупости, а после – спри.

– Моля те, Димби.

– Сега пък моли...

– Вече няма!

- Отиваме – мълчим, събличаме се – мълчим...
- Димби!..
- Влизаме във водата – мълчим...
- Димби, смили се!
- ...Плуваме – мълчим...
- Ще ме ядосаш!
- ...Излизаме – мълчим...
- Ще избягам!
- Лягаме на слънце...
- Да, Димби!.. Продължи си, аз мълча!..
- Домби!
- Какво, Димби?
- Знаеш ли, че не е толкоз глупаво? – Домби го погледна с недоумение. – Не е и безинтересно.
- Димби, подиграваш ли се?
- Мълчим – продължи унесено Димби, – каквото и да стане, мълчим. Който проговори – губи. Това е чудно!.. Домби!
- Какво, Димби? – запита плахо Домби.
- Това се равнява на приключение!.. Да видим кой ще победи, а?... Нещо като състезание... Браво, Домби! Направихме си забавление за целия ден.... Хайде!..
- Какво, Димби?
- Към реката!
- Сериозно ли?
- Чакай!.. Не можем ли да млъкнем отсега?
- Ами...
- Можем, Домби!.. Защо не?... При едно... две... три – замълчаваме!
- Едно!..
- Две!..
- Три!

Кой знае защо, Димби и Домби поставиха ръце пред устите си, всеки се страхуваше да не проговори първи. Мина първата минута, в която двамата си размениха по няколко погледа, а след това Димби демонстративно свали ръце от устата си: „Виж, мога и така.“ Домби побърза да му докаже, че няма да остане назад. На втората минута Домби усети, че го сърби гърбът, и се почеса. Това се отрази на Димби, който също се почеса, изобщо – падна голямо чесане, наложи се за удобство да се почесват взаимно и това сякаш помогна. Докато се почесваха, времето горе-долу вървеше незабелязано, но после, застанали един срещу друг, приятелите се гледаха в очите,

стояха и времето се оказа безкрайно дълго. Сериозното лице на Домби предизвикваше усмивка у Димби – още малко и да прихне. Обърна му гръб, но си представи опуленото лице на приятеля, извърна се да го види още веднъж. Е, не можеш да не прихнеш при вида на това лице, налято с кръв от напрежение, гледащо втренчено пред себе си. Димби се ощипа безмилостно и се спаси. Най-добре е да гледа другаде, например – най-високото листо на дървото пред тях. Това листо стои самичко и потръпва от полъха на вятъра над другите листа, които се разговарят, милват се, може би се шегуват и си живеят живота, докато самотното листо не живее, а стърчи. Да стърчиш е отегчително, помисли си Димби, нищо не правиш, само стърчиш – това не е живот. А Домби наблюдаваше дънера на дървото. Кората му беше набръчкана, гъмжеше от мравки. Мравките бързаха. Тези, които се качваха – бързаха, тези, които слизаха – бързаха. От време на време някоя мравка спираше, може би да се замисли и да се запита за къде бърза и за какво бърза, но тъй като другите също бързаха, тя хукваше, сякаш да навакса.

Тогава
се
появи...

В мигове като този винаги ще се намери една оса. Не сте ли забелязали? Една оса стои някъде, крие се и щом решиш да започнеш нещо подобно на тази игра, осата се появява. В самото начало не я виждаш, само чуваш бръмченето, както при самолета. Димби чу бръмченето и си помисли: „Едва ли... Толкова дни не сме виждали оса, та сега ли?“ Точно когато си измислиха състезание, равняващо се на приключение...

Но тя се появи.

Приятелите вдигнаха глави и я зърнаха отразена в небето. Отначало осата даде признаци, че ще отmine. Така си каза и Домби: „Тази оса ще отmine“... Димби почака малко, без да си каже нещо, осата наистина отмина и чак тогава момчето си каза: „Тази оса ще вземе да се върне.“

Осата наистина се върна.

Приятелите си размениха погледи. Осата се насочи към Домби, който и без това си знаеше, че ако се появи подобно нещо, ще връхлети право към него. Тя се завъртя около главата му и се отдалечи, а Домби въздъхна с облекчение. Осата изчезна, дори отнесе и жужукането си, но секунди след туй се завъртя около

главата на Димби, който махна ядосано с ръка и я отпъди. Осата изчезна още веднъж и се появи повторно около главата на Димби. Той махна и пак – напразно. Осата не си отиваше, Димби заработи с две ръце и за по-малко от минута се умори, нещо, което го накара да смени тактиката. В бързината Димби си помисли: „При такива случаи най-добре е да застанеш неподвижно, осата ще те вземе за пън или нещо подобно, ще се повърти и ще се махне.“ Димби застана като пън. Може би уморена от всичко, осата кацна на носа му. Димби не посмя дори да трепне. Като гледаше осата върху носа на приятеля си, Домби започна да се щипе усилено, защото не можеше и не можеше да се сдържи. Прихването бе вързано в кърпа... Още малко и ще извика от смях. Още три секунди, още две... Една секунда!.. Осата се премести на неговия нос. Домби, който бе привърженик на друга тактика за отървяване от подобни насекоми, започна да скача и от отбрана мина в нападение. Вече не осата, а Домби бе агресорът. Насекомото бе изненадано. Като се спаси от един удар, то се оттегли настрана, за да обмисли по-нататъшното си поведение.

Преди всичко не разбираше защо го нападат, досега нямаше лоши намерения, но отсега нататък ще опита късмета си. За тази цел осата се впусна в математически изчисления. Враговете бяха двама, а жилото едно. И така, ако употреби единственото си жило?..

Момент!.. Отново!.. Двама нападатели – едно жило... Или едно жило, разделено на двама.

Едно делено на две. Осата се опита да си представи написаното:

1 делено на 2

Или 1 : 2

или 1/2

Две без едно е равно на едно, мислеше си осата, но едно делено на две? Едно делено на две е равно на половин... Точно така!.. На човек се падаше по половин жило, което е нищо, губене на време... Ако ужили единия, другият ще остане без жило... Не върви!.. Най-добре е да не си хаби жилото, а да ги разиграе.

Осата се върна отново в боя.

Нападна Димби, отскочи на Домби, върна се на Димби, изненада Домби, появи се зад Димби, озова се фронтално срещу Домби. Димби се търкулна, Домби се търкулна, Димби се изправи, Домби скочи настрана, Димби се преметна и после стана една димбидомбивщина, не ти е работа. Не се разбираше къде е Димби, къде е Домби. Мяркаха се глави, ръце, крака – хлапетата се търкаляха по земята, и то дълго след като осата се бе оттеглила подло по пътя си.

– Добре – поклати глава Мокси. – Много добре!.. Хубаво се търкаляте... Този скок ми хареса!.. Браво, Домби!.. А сега на земята!.. Димби, ритай!.. Домби, лягай!.. Стани!.. Легни!.. Стани!.. Малко встрани!.. Браво, момчета!..

Седнали на земята, оперени с цели длани на нея, Димби и Домби дишаха ускорено. Дебеличкият Домби бе като къпан от пот, а Димби се ядосваше, че последното действие бе разиграно пред очите на Мокси, който, без да му мигне окото, ще се раздрънка навсякъде. Да станат, все още не им достигаха силите. Приятелите разтърсиха глави, светът пред очите им се въртеше.

Магарето сякаш схвана това и продължи:

– Аз съм Мокси!.. Тук съм, тук!.. Добър ден!..

Мълчание.

– И така – продължи магарето – Мокси каза добър ден!..

Мълчание. Учуденото магаре поклати опашка.

– Здравейте, приятели!

Мълчание.

– Ей, какво е станало?... Защо се търкаляхте като топки?... Какво има?... Защо мълчите като... не знам какво?... Като тапи!.. Говорете!..

Мълчание.

– На вас говоря!

Мълчание.

– Тогава довиждане! – разсърди се Мокси и тръгна по пътеката.

Димби и Домби припнаха след него, настигнаха го, помолиха му се със знаци да не си отива.

Това изуми магарето съвсем.

– Вижте какво! – разтърси глава то. – Да не би пък... на мен да ми има такова... нещо?... А?... Да не съм нещо болен?... Домби, ела да те пипна!..

Домби се приближи, като непрекъснато и кой знае защо, сочеше устата си.

– Какво? – поиска да знае Мокси. Понеже не разбра нищо, пипна Домби и рече: – Да!.. Ти си!.. Пипнах те... Интересно, на мен ли ми има нещо, или на вас?... Защото от няколко дни наистина не съм добре – сънувам, че съм кон... Лискоо!

Нищо.

– Лискооо!

– Каквооо? – чу се гласът на лисичето.

– Елаа!.. Бързооо!

– Мокси, ти ли викаааш?

– Ела да видиш нещо, което не си виждал!

– Какво нещо?

– Да видиш как са се наредили Димби и Домби!

– Добре ли са се наредили?

– Ще видиш!

Лиско пристигна бързо и веднага обхвана с очи обстановката. Домби непрекъснато се мъчеше да се изправи. Димби вече стоеше полулегнал върху някакъв камък с форма на счупен телевизор. От левия джоб на панталончето му се подаваше крайчецът на изгорял бушон.

– Да викам ли „Бърза помощ“, или да не викам? – запита Лиско.

Мълчание.

– Мокси, какво става тук?

– Не знам – затюхка се Мокси. – Или те, или аз.

– Май че те – предположи Лиско. – Да, по-скоро ТЕ!..
Димби...

Мълчание.

– А!.. Домби?..

Мълчание.

– Как сте, момчета?

Мълчание. Никой не му отговаряше, но Лиско умееше да се прави на ударен и рече:

– Благодаря, аз съм добре.

Мълчание.

– И здравето ми е добре, и настроението ми е чудесно... – Но не изтрая и изкрещя: – Ще говорите ли!..

– Това е – промълви в настъпилата тишина Мокси. – Така ги заварих... Е, не точно тъй, но... Лиско.

– Кажи, Мокси.

– Може да им е станало нещо. Не са много добре.

– Че кога ли са били добре!.. Хайде!..

– Какво? – учуди се Мокси.

– Да си вървим.

Те си тръгнаха. По всичко изглеждаше, че Лиско няма намерение да се занимава със смахнати, защото цялото му внимание бе съсредоточено в червеното вълнено парче плат, което непрекъснато въртеше между пръстите си. Мокси знаеше, че ще запита какво е това парче плат, но не бързаше, защото знаеше, че Лиско знае, че Мокси не може да не запита какво е това парче червен вълнен плат, с което Лиско се мъчи да направи нещо и сякаш го прави, но после недоволен го разваля и отново почва да прави някакво ново нещо. Мокси дори искаше да не гледа в лапите на приятеля си, обръщаше глава настрана, уж че точно там има нещо по-интересно от червеното вълнено платче, но после бързо обръщаше главата си обратно, за да види какво правят лапите на Лиско.

– От скука, Мокси – рече Лиско. – Понеже за днес не се очертава никакво приключение.

– Че аз не те питам нищо – каза изненаданият Мокси. – Мълча си.

– Да – усмихна се Лиско, – но през цялото време се чудиш как да ме запиташ какво ли правя с червеното вълнено платче.

– Нямам такива намерения – отвърна недоволно Мокси.

– И аз се мъча да направя... Ох, днес времето е прекрасно!..

Вървяха и мълчаха. В лапите на лисичето платчето добиваше най-различни форми и наподобяваше особени същества.

– Ти започна да говориш за нещо друго, а не за времето – напомни тактично Мокси.

– А, да... Правя... Мокси, обърни се и виж ония.

Мокси се обърна назад и видя: Димби и Домби вървяха по следите им. Лиско спря и без да откъсне очи от червеното вълнено парцалче, запита:

– Мога ли да знам защо мълчахте като копчета?

– Състезавахме се – отвърна Димби.

– На мълчание – допълни Домби.

– Тогава продължавайте.

– Вече не ни се състезава.

– Уморихме се.

– И как ви хрумна тази глупост? – запита Мокси.

– От скука – започна да се оправдава Домби. – Пък не е и толкоз глупаво, да ви кажа. На пръв поглед – нищо, само мълчиш, но опитай и ще видиш.

– Добре – съгласи се Мокси, – но защо?

– Игра – обясни Димби. – За да не пукнем от скука.

– Имам един приятел, който пукна от мълчание – рече спокойно Лиско. – Това е най-трудната игра. След първата минута те хващат сърбежите, след петата започваш да клатиш глава на една страна.

– Добре де, какво да правим? – поиска да знае Домби.

– Това се питам и аз.

Лиско си играеше по много странен начин с парцалчето, създаваше нещо, разваляше го, създаваше друго, пак го разваляше.

– Ще ми се да си измислим някакво велико приключение – въздъхна Димби. – Опасно!..

– Например? – Лиско го погледна едва сега.

– Знаем ли?... Нещо с риск за живота. Да победим някого, да спасим някого...

– И това сме правила – отбеляза Мокси.

– Да, ама искам пак.

– Всеки ден не може – усмихна се лисичето.

– Всеки ден не може големи приключения, нали, Лиско?

– Да, Мокси.

Като каза това, Лиско се скри зад Големия Легнал Дънер. Мокси прошепна в ушите на Димби:

– Май че ще ни покаже нещо.

– Какво ти казаха, Димби?

– Мокси каза, че Лиско смята да ни покаже нещо, Домби.

Над дънера се появи парцалчето, което наподобяваше фуния, а фунията почти наподобяваше човешка фигура. Тя се наведе на една страна, после на друга, изправи се, подскочи, изчезна и отново се появи.

– Лиско, вече правим ли нещо? – запита Мокси.

– Едва ли, Мокси, едва ли...

– Лиско, какво представлява тази фуния? – запита Домби.

– Познай де!..

– Фуния! – рече Домби.

– Не.

– Нещо парцалено! – рече Мокси.

– Не.

– Животно! – рече Димби.

– Не.

– Нещо, което се движи! – рече Мокси.

– Движи се, ама какво е?

– Движеща се сила! – избърза Домби.

– Не.

– Нещо много движещо се и подскачащо! – рече Димби.

– Ето че започвамее! – извика зад дънера Лиско. – Започваме!

– Какво започваме – заинтересува се Димби.

– Да се увличаме! – отвърна Лиско, като раздвижи фигурката.

– Мислиш ли, че това ще ни увлече много? – запита Домби.

– Де да знаеш – извика Лиско. – Познайте де!

Мокси, Димби и Домби заявиха, че се предават, не могат и не могат да познаят и Мокси на свой ред поиска да му се каже веднага какво именно започват да правят.

– Да ви кажа, и аз не знам какво точно е това – призна, лисичето. – Чувал съм за така наречения куклен театър, било нещо хубаво, и си викам: дали не мога да измисля някой куклен театър?

– Искаш да кажеш ДА ИЗМИСЛИМ! – напомни Мокси.

– Добре де, да измислим.

– Че да измислим – отзова се Мокси. – Щом било хубаво!

– Мисля, че мога да направя какъвто си ща куклен театър, но нямам пиеса – каза тъжно Лиско. – Трябва ми една пиеса.

– Да си намерим – предложи Мокси.

– Да не мислиш, че се намират лесно?

– Добре де – учуди се Мокси, – от какво се правят пиесите?

– От всичко – отвърна Лиско. – Приключения, случки, приказки.... Стоп!

– Какво? – извикаха тримата.

– Никой да не говори!

Димби, Домби и Мокси наведоха глави и замълчаха послушно, знаеха, че в момента идеята е пронизала мисълта на техния приятел, вече се промъква, запълва всяко празно местенце в главата му, набъбва и започва да зрее. От тях се изисква само да мълчат, да не попречат на узряването. Отначало никой не поглеждаше към Лиско, но след една минута Домби повдигна глава. След него повдигна глава и Димби. Както винаги, първият сърбеж се появи по гърба на Домби. Той запристъпва от крак на крак, раздвижи рамене и стисна уста. Това сякаш предизвика сърбеж и по гърба на Димби. Двата се раздвижиха и това горе-долу бе поносимо, но мина още една минута и започнаха тиковете. Леко податливият към тях Димби изкриви глава и я тръсна надясно. Домби извърши същото движение наляво, но като знаеше, че след половин минута положението ще бъде неудържимо, каза:

– Лиско, хайде!..

– Какво? – учуди се Лиско.

– Мисли по-бързо!..

– Защо?

– Не можем да мълчим... Ще се пукнем!

– А преди малко се състезавахте на мълчание!.. Добре, Домби!.. Трудно се измислят пиеси, ще драматизираме!

– Като нищо! – рече Димби.

– Нуждая се от една приказка – рече Лиско. – Трябва ми една хубава приказка!

– Защо приказка? – запита Мокси.

– Защото, Мокси, не можеш ли да измислиш пиеса, драматизирай!.. Кажете една приказка.

– ЧЕРВЕНАТА ШАПЧИЦА! – извикаха тримата.

– Така ли? – усмихна се лисчето, а после се натъжи: – Пак Червената шапчица... Все Червената шапчица... Какво ли не са я правили тази шапчица!.. Театър, кино, песен, оперета – четири милиарда неща са я правили...

– Ами... и ние.

– По всичко изглежда, че и ние, Мокси... – Лиско изведнъж се оживи: – И така, всички знаем приказката за Червената шапчица. Да си я припомним ли?

– Не!

– Знаем я.
– Кой не я знае!..
– Добре – Лиско вдигна лапа и поиска тишина. – Да видим какво има в приказката... Има една Червена шапчица – момиченце, един вълк, една баба и един ловец, който е извънредно необходим, понеже, ако не се яви накрая да разпори корема на вълка и да го напълни с камъни... не знам дали ме разбирате!..
– Хм!
– Мокси, защо хъмкаш?
– Хм!.. Карай да върви!
– Кажй де, кажи пред всички.
– Не мога и не мога да разбера децата – призна Мокси. – В приказката се ядат деца и баби, режат се корема, пълнят се с камъни и пак...
– Какво пак?
– И пак я разказват.
– Докато има деца, ще има и приказката за Червената шапчица, Мокси... Но други да мислят по това. Ние драматизираме.
– Същата ли ще я правим, или ще изменяме? – запита Димби.
– Както падне – отвърна Лиско. – Ние сме беден театър, нищо си нямаме, нито завеса, нито декори, нито костюми, а и пукната кукла нямаме, но ще пригодим нещо... Например – Лиско се наведе и откъсна чудно хубава маргаритка – какво е това?
– Маргаритка! – извикаха тримата.
– Хубава!
– Чудесна!
– Нежна!
– Не е маргаритка! – усмихна се хитро Лиско. – Кой ще каже какво е?
– Ако това не е маргаритка, аз не съм магаре!
– И все пак не е – настоя Лиско.
– Ти... пак ни въртиш някой номер! – усъмни се Мокси. – Всички виждаме, че е маргаритка.
– Не е!
– Пак е намислил нещо – усъмни се и Домби.
– Казвам ви, че не е маргаритка!
– Добре де, какво е тогава?
– Това е Червената шапчица.
Мокси прихна, посмя се известно време и каза, че Червената шапчица е момиченце с червена шапчица.

Димби допълни, че е хубаво момиченце с кошничка. Домби прибави, че Червената шапчица има червени бузки и сини очи.

Лиско се съгласи:

– Да де!

– Какво „да де“? – запита Мокси.

Лиско издигна маргаритката високо:

– Това е същото... Разгледайте го и ще се съгласите.

– Това ли? – запита скептично Домби.

– Хванете ме да не падна! – извика Мокси.

Лиско издигна цветето още по-високо:

– Маргаритката нежна ли е?

– Да – съгласиха се тримата.

– Красива ли е?

– Да.

– Стройна ли е?

– Да.

– Тогава?

Домби се почеса и погледна към Димби. Димби примигаше.

– Май че е така – съгласи се той.

– Има нещо такова – съгласи се и Домби.

Но Мокси се заяде:

– Преди всичко тази маргаритка няма кошничка!

– Кой ти каза? – учуди се Лиско.

– Не виждам ли?

– Не виждаш! – настоя Лиско. – Отвори си очите!

Магарето изглежда накриво първо приятеля си, а после маргаритката.

– Няма кошничка! – рече решително то. – Димби!..

– Кажу, Мокси.

– Домби!..

– Кажу, Мокси!..

– Има ли, или няма?

– Амийи...

– Не го усуквай!.. Има ли, или няма?

– Амийи, май че има... Има, да!.. Домби, нали има?

– Хе! – засмя се Домби. – Хе!.. Има, разбира се! Ясно се вижда една полубяла кошничка.

– Точно полубяла! – съгласи се Димби.

– И в нея има нещо – добави Димби.

– Май че нещо за ядене – предположи Димби.

– Къде бе, къде виждате кошничка? – опули се Мокси. –

Полубяла и пълна с ядене!..

– Ето – посочи Домби. – Червената шапчица я държи в ръката си.

– Майчице! – плесна се по челото Мокси. – Сега пък виждат и ръка!.. Довиждане!.. Нямам работа с вас!..

– Мокси, не ставай глупак! – спря го Лиско.

– Не!.. Отивам си!.. Ле-ле, мале! Виждат кошнички, пълни с храна!.. И ръце!.. Майчице, как лъжат!..

– Наужким! – извика рязко Лиско.

Магарето долепи ухо до устата на лисичето:

– Как наужким?

– Фантазирай! – извика в ухото му Лиско. – То си няма, но ти си мисли, че има!.. Наужким, разбираш ли?

– Аааа! – поклати глава Мокси. – Охоо! – раздвижи ушите си той. – Наужким! – примигна Мокси. – Така може!

Всички си отдъхнаха.

– Но защо полубяла? – поиска да знае магарето.

– Добре – съгласи се Лиско, – ТИ каква я виждаш?

– Аз я виждам... Виждам я... Какво виждам?... Личи си направо, че кошничката е белезникава!..

– Приема се! – провикна се Лиско и отново вдигна маргаритката. – Това е Червената шапчица с една белезникава кошничка, в която носи храна на баба си!

– Така! – съгласиха се тримата.

– Сега ни трябва един вълк – продължи Лиско. – Виждате колко много ни трябва, за да си направим една хубава Червена шапчица и един хубав куклен театър... Ето защо предлагам да намерим един кръвожаден пън, който да играе ролята на кръвожадения вълк!.. Пръснете се да потърсим някой кръвожаден пън!..

– Сега пък пън! – рече неодобрително Мокси. – И то не какъв да е, а кръвожаден... Искам да знам какво разбираш под кръвожаден пън?

– Много лесно бе, Мокси – отвърна Лиско. – Ще потърсим някой пън, който да наподобява вълк. Затова пънът трябва да бъде кръвожаден... Челюстите му – триони, а зъбите му – пирони, със уста съвсем голяма, като най-дълбока яма... Търсим пън звероподобен, за игра да е удобен – да не хапе, да не гони и реве...
да е пън,
но да играе
той добре.

Мелодията на песента се появи внезапно, те я чуха изведнъж, но първи я схвана Лиско, след него Димби, после Домби и накрая, макар и последен, Мокси разбра, че тъй като правят театър, трябва да търсят и да пеят.

Запяха и затърсиха. Никой не виждаше никого, но всеки чуваше всекиго. По едно време Лиско и Мокси се сблъскаха в най-гъстата част на гората.

МОКСИ: Лиско, какво търсихме – кръвожаден или коравосърдечен?

ЛИСКО: Кръвожаден.

МОКСИ: Точно така. Правилно съм го хвърлил.

ЛИСКО: Какво си хвърлил?

МОКСИ: Намерих един коравосърдечен пън, но си спомних, че търсим кръвожаден, и го хвърлих.

По тревата лежах много пънове и пънчета с различни форми, всеки от тях приличаше на нещо, затова търсачите ги вдигаха, оглеждаха ги и ги захвърляха; всеки вдигаше хвърления преди малко пън от другаря му и на своя ред го захвърляше, но все пак, когато се събраха на полянката пред Големия Легнал Дънер, четиримата струпаха поне сто пъна, пънчета и други дребосъци, а после изпълниха финала на песента:

*Двете челюсти – триони,
а зъбите му – пирони,
с устна кухня голяма,
с гърло като цяла яма...
Търсим пън звероподобен,
за игра да е удобен:
да не хапе,
да не гони
и реве,
с други думи
театрален вълк
да е!..*

ДИМБИ (навежда се и взима пънче от купчината): Това става ли?

ЛИСКО (разглежда пънчето): Не, за вълк това е много фино.

ДОМБИ (показва своята находка): Това е може би добре?

ЛИСКО (оглежда го и го захвърля): Не вълк е туй. а ПИАНИНО.

ДОМБИ: Какво е ПИАНИНО?

ЛИСКО (небрежно): Музикален инструмент. Казах го заради римата... (после отново в мерена реч) И моят пън е много нежен, ще бъде вълк добър, прилежен, с усмивка и душа голяма, неподходящ за нашта драма!.. Мокси, да видя!.. (Разглежда находката на Мокси.) Ей, Мокси, браво бе, момче!.. Намерил си такова нещо, с прилика явна, сякаш нещо създадено е от човек. Глава е туй вълкоподобна, със изражение злокобно – крака, опашка, нос, уши и злобно гледащи очи!.. Не е туй вещь обикновена, а зъл герой за нашта сцена!.. Поздравявам те!..

МОКСИ: Благодаря за поздравленията, Лиско, но защо говориш особено?

ЛИСКО (небрежно): Имитирам Шекспир.

МОКСИ: Кой е той?

ЛИСКО: Драматург от епохата на Ренесанса... И така, започваме!.. Заемете местата си!..

Димби, Домби и Мокси заеха местата си на полянката пред Големия Легнал Дънер. Зад дънера Лиско правеше своите приготовления, пълна тайна за зрителите, които, между нас казано, не се надяваха да видят нещо кой знае колко интересно, а за приключение да не говорим – надеждите бяха пропаднали.

Чими, който от няколко минути бе свидетел на приготовленията, се появи внезапно и запита какви глупости смятат да правят четиримата известни със своята глупост глупаци, осведомиха го, че ще има куклен театър, и го поканиха да гледа, но той ги наруга и изчезна.

Когато публиката чу тананикането на лисичето, разбра, че представлението започва, и млъкна. Настъпи истинска тишина, в която се чуваше само тананикането. Пространството над Големия Легнал Дънер бе празно и чисто. Виждаха се само няколко лешникови храста – необходимият фон за приказката, – прочутата гора, в която се появява още по-прочутата Червена шапчица.

Тананикането престана.

Над Големия Легнал Дънер бавно изникна Маргаритката. Лиско затананика този път нежно – нещо като имитация на цигулка. Маргаритката затанцува изящно, самотна сред огромната сцена.

– Какво нещо е изкуството! – прошепна Мокси. – Нищо и никакво цвете, но понеже ми втълпихте, че е Червената шапчица... А, чудесно се наведе да бере цветя!..

– Не може ли по-тихо? – помоли Димби.

– По-тихо не мога да шептя – осведоми го Мокси. – Мога, но няма да ме чуете.

Маргаритката заподскача високо и плавно, изразяваше радостта си, че е като птичка в гората, че времето е хубаво и че отива при баба си да ѝ занесе хляб и цветя.

Така изтълкува Мокси тази част на танца.

Най-после музиката секна. Маргаритката бе застанала в средата на сцената.

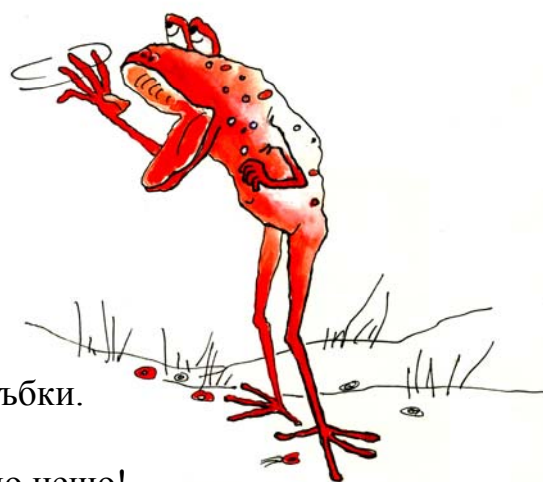
МАРГАРИТКАТА: Колко е хубаво в гората!.. В гората е винаги хубаво!.. Жалко, че не е безкрайна. Както си бера цветя и ягодки, неусетно ще я прекося... А, какво е това? {Навежда се.} Гъбки!.. Прелестни гъбки!.. Наведи се и бери колкото щеш. Ще напълня кошничката, в която нося нещо вкусно на баба. Тя живее в другия край на гората и ще се зарадва много.

Навежда се, бере гъбки и ги слага в кошничката. Унесена в беритбата, запява:

*Гъбките са нещо чудно,
никнат изведнъж,
те изскачат ранобудно,
винаги след дъжд.
Цялата полянка блесва
сякаш от звезди.
Те ти се предлагат лесно,
спри се и бери!*

Неусетно мелодията промени характера си:

*Печурки, чаладинки,
масловки, пачи крак –
догоре с витаминки
наблъскани са чак.
Не знаеш да ги гледаш
ли, или да ги ядеш.
или да си играеш
със тях на к'вото щеш!..*

Над дънера се показаха две истински гъбки.

Мокси възкликна:

– Разправяйте си, но изкуството е чудно нещо!

МАРГАРИТКАТА: Добър ден, гъбки!

ГЪБКИТЕ: Добър ден, Червена шапчице! Колко се радваме, че те виждаме. Ние те обичаме. Набери си колкото щеш от нас и ни занеси на баба си.

Лиско умело преиначаваше гласа си, играеше всички роли, ловко ръководеше растенията герои и запалваше въображението на зрителите.

ГЪВКИТЕ (внезапно, уплашено): Олеле, Вълка! {Изчезват.}

Маргаритката остава сама на сцената, учудено загледана към посоката, от която трябва да влезе Вълка.

КРЪВОЖАДНИЯТ ПЪН {появява се}: Ооо, Червена шапчице, здравей!

МАРГАРИТКАТА: Добър ден... Ти кой си?

КРЪВОЖАДНИЯТ ПЪН {галено и нежно}: Аз съм добрият Кумчо Вълчо. Какво правиш?

МАРГАРИТКАТА: Добре съм, Кумчо Вълчо.

КРЪВОЖАДНИЯТ ПЪН: Радвам се. Ооо, каква хубава червена шапчица имаш!..

МАРГАРИТКАТА: Имам, я!.. Мама. ми я уши.

КРЪВОЖАДНИЯТ ПЪН: Каква хубава кошничка! Какво има в нея? Ако не е тайна, разбира се.

МАРГАРИТКАТА: Кошничката наистина си е хубава. Съдържа хранителни продукти.

КРЪВОЖАДНИЯТ ПЪН {много присторено}: Червена шапчице, къде отиваш!

МАРГАРИТКАТА: При баба. Тя живее в края на гората. Много е самотна. Мама ме прати да ѝ занеса нещо за ядене, да ѝ гостувам... Баба ще се зарадва много. Това отгоре са гъбки и горски ягоди, за десерт.

КРЪВОЖАДНИЯТ ПЪН: Браво, Червена шапчице!.. Ти си добро момиче. А не се ли страхуваш?

МАРГАРИТКАТА {учудено}: От какво?

КРЪВОЖАДНИЯТ ПЪН: Ами... самичка в гората, туй-онуй?..

МАРГАРИТКАТА: Няма такова нещо.

КРЪВОЖАДНИЯТ ПЪН: Де да знам... Някои се страхуват и не мога да разбера защо... А как се отива до къщичката на баба ти?

МАРГАРИТКАТА: Много лесно. По пътеката, по пътеката... В края на гората има един дъб, до него е дървената къщичка на баба... Ооо, колко страшно гледат очите ти! Защо гледат така?

КРЪВОЖАДНИЯТ ПЪН: За да ти се нагледам, момиченце.

МАРГАРИТКАТА: И колко ти са остри зъбите!.. Защо така? На какво го отдаваш?

КРЪВОЖАДНИЯТ ПЪН: Така ли?... Пък аз да не знам...

Навярно ти правят лошо впечатление.

МАРГАРИТКАТА (безгрижно): А, не... Не се смущавай... На мен нищо не ми прави лошо впечатление. За мен всичко на този свят е красиво.

КРЪВОЖАДНИЯТ ПЪН: Браво!.. Ти си добро момиченце.

МАРГАРИТКАТА: Извинявай, Кумчо Вълчо, но трябва да вървя. Баба ме чака с нетърпение... Довиждане!

КРЪВОЖАДНИЯТ ПЪН: Довиждане, Шапчице!.. Много здраве!..

Маргаритката си излиза. Кръвожданият пън гледа след нея, разтърсва тялото си и издава зловещ вълчи вой, след което бързо тръгва по петите ѝ.

Сцената остава празна.

– Голямо нещо е изкуството! – настоя Мокси. – Колко хубаво го дават!..

– А сега? – запита нетърпеливо Домби.

– Сега ще се пренесем в къщичката на бабата – поясни Лиско, който се показва над Големия Легнал Дънер.

Димби, Домби и Мокси, които го гледаха с възторг, забелязаха, че Лиско не се прибира зад дънера, а продължава да стои така. Нещо повече, очите му се разширяваха, втренчени в някаква точка зад гърба им. Тримата се обърнаха и скочиха на крака. Димби и Домби разтъркаха очи. Мокси се опули.

Червената шапчица стоеше пред тях, леко учудена, готова да се усмихне.

– Добър ден! – усмихна се най-после Червената шапчица. – Защо ме гледате така?... Не ме ли познавате?

Тя беше истинска, с червена шапчица и кошничка.

– Ей че симпатични животинчета имало в тази гора!.. Да се запознаем – аз съм Червената шапчица... Ооо, защо ме гледате така? Не ме ли познавате? Не сте ли чували?

– Море, чували сме! – отвърна глухо Лиско.

– Тогава?

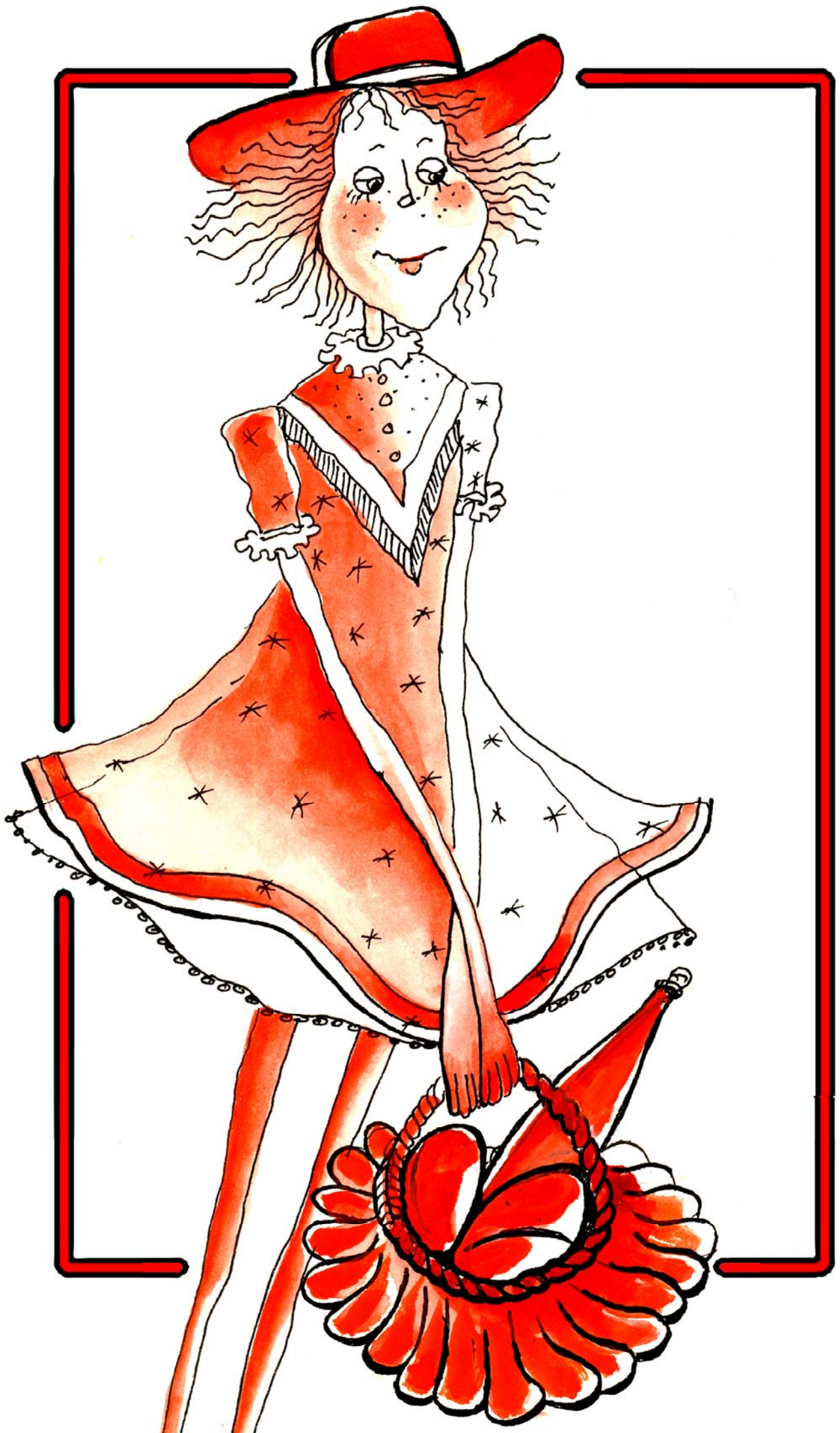
– Ох! – въздъхна лисичето.

– Лиско, нали си тръгваме? – Домби вече се готвеше да направи първата крачка, макар че все още бе привидно спокоен.

– Чакай! – отвърна Лиско, все още зяпнал в Червената шапчица.

– И аз викам да си тръгваме – предложи „нехайно“ Димби.

Червената шапчица плесна с ръце, червените ѝ бузки блеснаха, а сините ѝ очи засияха:

– От мен ли бягате? – запита тя. И понеже никой не ѝ отвърна, рече весело: – За първи път някой бяга от мен!

– Моля ви се – обиди се Домби. – Имаме си работа. Мокси, имаме ли работа?

– Доста важна и доста неотложна – потвърди Мокси.

– Каква точно? – поиска да знае момиченцето.

– Не толкоз важна, за да тръгнем веднага – осведоми Мокси, – но и не толкоз маловажна, за да се бавим... Така че трябва да си... таковаме...

– Какво, какво?

– ... тръгваме – завърши изречението си Мокси.

– Видяхте ли, че имаме работа? – рече Домби и вдигна крак за първата крачка.

– Може – съгласи се момиченцето, – но все ми се струва, че се уплашихте.

– От вас? – обиди се Домби. – Вие сте само едно нежно момиченце и нищо повече... Нали, Лиско?

– Обади се! – обърна се Мокси към лисичето. Защо мълчиш?

– Съвземам се – отвърна Лиско.

– Какво? – засмя се момиченцето.

– Правичко да ви кажа, не е лесно – рече Лиско. – Никак.

– Учудвате ме! – Червена шапчица наистина бе изненадана. – С какво ви изплаших чак толкоз?

– Не знам – призна Лиско, – но това съвпадение!.. Мисля си, блъскам си главата, викам си, как е възможно такова съвпадение? Преди малко говорихме за нея и тя... Чудя се и е наистина за чудене.

Момиченцето се засмя, гласчето му звънна като камбанка.

– Не се смейте – намръщи се Мокси. – Цялата работа не е толкоз чиста.

– Никак! – съгласи се Домби.

Камбанката на смеха звънна отново:

– Ще ме скъсате!

– Гледам те – намръщи се още повече Мокси, – нищо и никаква Червена шапчица, миловидна по форма, а де да знам какво ще ни навлечеш.

– Съгласен съм да се махаме – присъедини се Димби, който досега мълчеше най-много. – Вижте я!.. И шапката ѝ шапка, и кошничката ѝ кошничка. Нищо чудно, ако каже, че отива при баба си на гости.

– Боже мой! – извика момиченцето. – Разбира се!.. Отивам при баба.

– А така! – поклати глава Мокси. – Наредихме се.

– Баба ти живее в края на гората, така ли?

– Ами да!

Димби се почеса и продължи:

– В малката дървена къщурка, нали?

– Точно така!

– Носите ѝ нещо за ядене, нали?

– Аха!

– Това е! – заключи Домби. – Приятели!..

Домби млъкна и не можа да продължи.

– Кажи, кажи! – подкани го Мокси.

– Защо все аз и ти, Мокси, предлагаме тези неща?... Нека този път Лиско... да.... такова....

– Прав е! – извика Мокси. – Все ние предлагаме да бягаме, а както виждате, сега е моментът да драснем.

– Момент! – намеси се най-после Лиско. – Червена шапчице, трябва ли да предположа, че в началото на гората ви е срещнал вълк?

– И то какъв! – отвърна весело момиченцето. – Огромен!.. Страшен...

Момиченцето говори още дълго за вълка, но по едно време се отказа, защото говореше на вятъра... До нея вече нямаше никой.

„Защо ме оставиха сама? – запита се то. – Що за възпитание?“
И се провикна:

– Ееей, може да сте симпатични, може да сте всичко, но не сте кавалери! Хе-хе-хе! – засмя се момиченцето. – Не искам да ви наричам страхливци, обидно е, но сте такива!.. Макар че сте симпатични... Разбрахте ли?

– Ей, кресло! – изскочи отнякъде Чими.

– Какво? – потърси го с поглед Червената шапчица.

– Какво си се развикала?

– Оо, жабок!.. Ела тук.

– Баба ти е жабок!.. Аз съм Чимиджимичамиджоми!

Така каза Чими и изчезна.

Червената шапчица започна да се смее с всичките си звънчета.

– Яаа, колко маргаритки! – прекъсна смеха си тя. – Прекрасни!.. Особено тази!

Червената шапчица се наведе и вдигна Маргаритката, бившата актриса. Поднесе я по навик към носа си и я притисна към лицето си.

– Маргаритке – запита тя, – защо избягаха?... Слушай, мойто момиче, знаеш ли колко е обидно да те наричат Червена шапчица?...

Имам сърце, имам душа, имам усмивка, мога да пея, но хората виждат в мен само една червена шапчица... Не е ли обидно?... Мисля, че имам и хубаво име, но ето че сама си го забравих, понеже никой не ми го казва. Всеки знае едно: Червена шапчице, здравей!.. Червена шапчице, как си?... Червена шапчице, къде отиваш?... Ще ми се да захвърля шапчицата, която мама с такава любов ми уши... Но и това няма да помогне... Винаги ще си остана Червената шапчица, никога няма да порасна, макар че и това е добре, защото никога няма и да остарее... Защото съм Червена шапчица, наивна и беззащитна, но вечна!.. Времената се менят, обичаите се менят, модите, песните, танците, но аз си оставам... Някои ме плашат с живота, предупреждават ме да се пазя. Не ме плашете с живота!.. Има вълци, но има ловци, които се явяват в последната минута!.. Така че хубаво е да си Червена шапчица!..

Момиченцето се завъртя по тревата и затанцува с Маргаритката.

– А!..

Червената шапчица остави кошничката на земята.

– Лисиче, тя се върна, а?

– Не съм лисиче!

– А какво?

– ЛИСКО.

– Ааа, ти ли си Лиско?

– Да. Чувала ли си?

– Не... Защо? Какво е станало?

– Нищо...

– Обидих ли те, че не те познавам?

– Леко... Чудна работа! – затюхка се лисичето. – Понякога животът и приказките така се объркват, че... И тези съвпадения... Тъкмо играехме на... И ти – хоп!.. Слушай, сигурна ли си, че си срещнала вълка?

– ТОЙ ме срещна!

– А така!.. И какво?

– Нищо... Поговорихме си.

– Чудесно!.. За какво?

– Нищо... Зададе ми няколко въпроса и му отговорих изчерпателно.

– Ти си луда!.. На вълк – изчерпателно...

– Ами какво да го правиш – пита. Учтив, внимателен...

– А така!.. И какво те пита?

– Всичко.

- Къде отиваш, какво носиш, къде живее баба ти... Така ли?
- Да.
- И ти му каза.
- Защо не?
- А така!.. Слушай, ти имаш ли ум в главата си?
- Не ставай смешен, Лиско.
- Ох! – възкликна Лиско. – Знаеш ли как мразя наивните същества!.. И какво, искаш да кажеш, че не знаеш какво ще стане нататък?
- Какво може да стане?
- Ами то си е написано в приказката.
- Приказките не ме интересуват.
- Добре, добре!.. И сега право при баба ти, така ли?
- Да, тя ме чака.
- И после?
- Какво после?
- Защо ти са големи очите, защо ти са остри зъбите!.. Как си ти!..
- Не те разбирам.,
- Ще те нагълта! Разбра ли?... Това го знае всяко дете. Питай и ще ти кажат.
- Лиско, Лискооо – отегчи се Червената шапчица. – Как можеш да допуснеш!.. Знаеш ли колко учтив беше. И защо да ме нагълта? Какво съм му сторила?
- Майчице! – удари се по челото Лиско. – Нищо!.. Нищо не си ми сторила. И пак ще те изяде! Разбра ли?... Ще те изяде с коланчето!..
- Тази гора е пълна с глупави животни – нервира се Червената шапчица и хвърли маргаритката. – Довиждане!
- Момиченцето се отдалечи. Лиско се ослуша. До ушите му долетя смехът на Червената шапчица, който му напомни песен на камбанки. Лисичето стоеше сред полянката и се чудеше какво да прави, освен това се ядосваше, че има толкова наивни същества, въпреки приказките и предупреждението, залегнало в тях.
- Лиско – обади се Димби зад храста.
- Какво? – стресна се Лиско и се обърна.
- Къде е Червената шапчица?
- Отиде си, Димби. А ти се върна, а?
- Ами не мога да те оставя така... Хайде!
- Къде?
- Да се махаме.

В това време от другия храст се показва Домби:

– Лиско.

– Какво, Домби?

– Къде отиде оная?

– При баба си...

– Дойдох да те прибера и да се метлосваме, че имам лоши предчувствия. Нещо ми подсказва, че след тия странни явления ще се случат и страшни работи. Преди пет минути ми заигра окото... Да си виждал Димби?

– И той се е скрил зад храст.

– Хайде да ви прибирам и да тръгваме.

Мокси не намери за нужно да се приближи чак толкоз близо, обади се отдалеч и кой знае защо, заинтересува се за здравето на Лиско. Лиско му каза, че е добре.

Мокси му каза, че е дошъл да го прибере.

Лиско го запитва:

– Защо?

Тогавя Мокси каза, по-скоро извика:

– Оная, лудата, още ли е там?

– Не, Мокси. При мен са само някой си Димби и неговият приятел Домби.

Магарето се приближи, компанията се събра отново. Без да го усуква повече, Мокси настоя да се пръждосват колкото може порано и по-далеч.

– Защо? – заинтересува се Лиско.

– За да си гледаме работата – отвърна Мокси.

– Какво имаме да правим? – запитва Лиско.

– Много неща – отвърна Мокси. – Вече е почти обед, а още не сме измислили приключение.

– Точно така! – потвърди Димби.

– Не разбирам какво по-добро приключение от туй, в което сме се набутали – рече Лиско. – Не усещате ли, че вече нещо става?

Димби, Домби и Мокси потръпнаха. Мокси автоматично се обърна с лице към гората.

– Не думай! – потрепера гласът на Домби. – Димби, аз тръгвам.

– Лиско, моля те! – призова още веднъж Димби.

– Но нали ТИ искаше да преживеем нещо опасно и с риск за живота? – запитва Лиско.

– Исках – призна Димби, – но да не бъде толкова опасно... Хайде, остави ги такива едни никакви Червени шапчици, след които винаги се мъкнат вълци!

– На реката е хубаво! – каза с копнеж Домби. – Плуваш си и си гледаш кефа.

– Добре, разбрах – съгласи се Лиско.

– Така те искам – успокой се Мокси. – Да поумняваш... На мен лично не ми харесват подобни съмнителни момиченца, които се явяват, без да ги викаш, и казват, че отиват при баба си... Знаем ги ние тия баби.

– И все пак не разбирам нещо – продума сякаш на себе си лисичето.

– Какво например?

– Не разбирам нищо – повтори замислено Лиско.

– Остави нещата сами да се разберат – посъветва Мокси. – Все ти, винаги ти искаш да разбереш всичко. Остави и на другите да разберат нещо.

– Все пак, Мокси...

– Моля те, Лиско!.. Ако държиш поне малко на мен.

– От къде на къде – Лиско измисляше бавно това, което казваше, – тъкмо си играехме на Червена шапчица и – туп! – самата Червена шапчица!..

– Де да я знаеш дали е червена – забеляза Мокси. – Изобщо не ѝ видяхте шапката.

– Ами!.. Червена си беше, затова да бягаме! – изгуби търпение Домби.

Димби, Домби и Мокси наблюдаваха с нарастваща тревога как Лиско се замисля все по-дълбоко.

– Не може да бъде! – изрече най-послед той. – Това е внушение!.. Понеже много мислехме за нея... Халюцинация!.. Къде е сега, а? Няма я. И няма да я има... Изобщо не е била тук... Чисто внушение, ви казвам. Приказките са си приказки, животът си е живот.

– Точно така! – подкрепи го Домби. – Има приказка за Червената шапчица, но червени шапчици няма.

– Знаете ли – замисли се и Димби, – че наистина ни се е сторило? Мислехме за нея и я повикахме с мисълта си... Плод на въображението.

– Наистина – съгласи се Мокси. – Затова да бягаме!

– Защо? – запита Лиско. – Нали ни се е сторило?

– А бе за всеки случай... Сега да бягаме, пък утре ще разберем.

– Мокси, разбери, всички мислехме за нея и тя дойде. Защо не идва друг път? А?... Защо точно сега, когато играехме на театър?... Освен това не ти ли направи впечатление, че не ме познава?

– Направи ми и ме учуди.

– Тогава? – запита Лиско.

– Какво тогава?

– Следователно не съществува. Някой не ме ли познава, значи не съществува... Изчезна, преди да ѝ кажа, че съм бил в гнездото на орел и в стомаха на акула.

– Така си е – започна да се успокоява Димби. – Лиско е прав. Няма от какво да се страхуваме. Домби, какво ще кажеш?

– Май че сте прави – предаде се и Домби. – Макар че имам лоши предчувствия, ето, и окото ми играе, но все пак, като се замислиш: от къде на къде тук ще запъплят червени шапчици?... А, Мокси?

– Съгласен съм – отстъпи Мокси, – но все пак да се изтеглим към реката.

– Не! – възпротиви се Лиско. – Не бягам от халюцинации и внушения!

– Минала някакви си Червена шапчица и... ще бягаме!

– Лично на мен не ми е минало през ум да бягам от Червената шапчица – обясни Мокси.

– А от какво? – запита Димби.

– От вълка.

– Ха! – засмя се Лиско. – Вълкът!.. Къде е той?... Покажи ми го!.. Червената шапчица мина, защо не мина и вълкът?... А?... Къде е? Виждате ли го някъде?... – Лиско изгледа победоносно приятелите си: – Няма го!

– Тогава да не ходим до реката – предложи Мокси.

– Но какво ще правим тук? – поиска да знае Домби.

– Да си продължим театъра – предложи Мокси. – Беше интересно. Днес разбрах какво голямо нещо е изкуството... Лиско, можеш ли?

– Уха! – зарадва са лисичето. – Заемете местата си... Така...

Той тръгна към Големия Легнал Дънер, заобиколи го и се показва над него:

– Внимание!.. Та-та-та-там!.. Започва второ действие!

Лиско отвори уста да каже още нещо...

Беше хубав, голям, изпечен в много отношения, на пръв поглед можеш да го наречеш дори красив, ако не зърнеш кръвожадните му очи, в които въпреки всичко има и притворство, и

желание да ти се хареса. Току-що спрял, с изплезен език, той дъхаше почти в тила на Димби и Домби, дъхът му караше космите по опашката на Мокси да треперят.

– Хайде! – извика Мокси. – Защо млъкна?... Няма ли да почваш?

Лиско беше като гипсиран.

– Искаме второ действие! – обади се Димби.

– Ако няма – парите назад! – опита се да прави хумор Домби.

Леко уморен, вълкът си отдъхваше и разглеждаше обстановката, в която бе попаднал.

– Тъпаци, какво правите тук? – каза най-после той.

Домби разбра на секундата, че лошите му предчувствия никога не го лъжат, но беше късно. Оня вече стоеше зад гърба му. А на Големия Легнал Дънер трепери, та се къса не кой да е, а Лиско – същият, от гнездото на орела и от стомаха на акулата...

Погледнати от страни, Димби, Домби и Мокси представляваха едно цяло, на което не могат да му се видят контурите – например, ако искаш да ги нарисуваш, няма да излезе нищо, всичко трепти, всичко е в движение от треперене, нито глава можеш да видиш, нито тяло, нито крак; тримата се тресат, зъбите им тракат, незапознатото със случая ухо би помислило, че тракат пишещи машини.

– Говорете! – изрева вълкът. – Защо мълчите?... Или... искате да проговорите в стомаха ми, а?

Лиско знаеше, че с това треперене няма да стигне до никъде, но как да го спре? Вълкът задаваше въпроси, трябваше да му се отговори, но как да започне? Най-напред стисна зъби и те горе-долу млъкнаха. Впи нокти в кората на дънера, притисна се към него и започна да си представя хубави неща, например как плува, как веднъж Димби му донесе торта, как една нощ сънува, че е на луната и свири на флейта.

– Какво правите тук? – изгърмя отново гласът.

А една друга нощ пък Лиско сънува, че хвърчи между дърветата като птица и вали някакъв дъжд, но Лиско си носи чадър...

– Ккакво питате? – започна да се съвзема той.

– Ти, малкият, страхуваш ли се, или хитруваш? – запита вълкът.

– Стра... хитрувам!

– Не се опитвай.

– Ккакво?

– Не се прави на ударен!.. Оттук ли мина?

– Ммоля?

– Чуваш ли какво те питам?

– Второто чух, но първото не можах.

– Ей, хапко, преди всичко нямаше първо и второ. Питам дали ОНАЯ мина отгук... Казвай, че бързам!

– Много ли?

– Какво много? – учуди се вълкът.

– Бързате.

– Слушай, какво точно ми казваш сега?

– Не, аз само питам...

– Тук питам аз, не ти! – ядоса се вълкът.

– Аа, добре – съгласи се Лиско. – Защото помислих, че искате да ви питам нещо, и ви питам... Понеже...

– Да помисля малко – прекъсна го вълкът. – Да разбере какво ме правиш в момента... Нещо ме баламосваш, а?

– Напротив.

– Какво напредив?

– Нищо.

– И тук трябва да помисля. – Вълкът го гледаше недоверчиво. Като всеки вълк и той си бе мнителен. – Нямам време за мислене!.. А тези защо мълчат? Само ти ли ще говориш?

– Кой? – Лиско разбра, че като се прави на ударен, най-бързо идва на себе си.

– Тези тук... Тримата.

– Ааа, тези ли?... Още треперят.

– Чичо Вълк, ние още треперим – обади се Мокси.

– Оставете ги да треперят – предложи Лиско, – а ние да си проведем разговора.

– Не разговарям, а питам! – изрева вълкът. – И бързам!..

– Аха... Добре.

– Казвай!

– И какво питате?

Вълкът настръхна, малко остана да кипне, но се овладя, защото наистина бързаше.

– По коя пътека мина Червената шапчица: по тази или по тази?

– Коя шапчица?

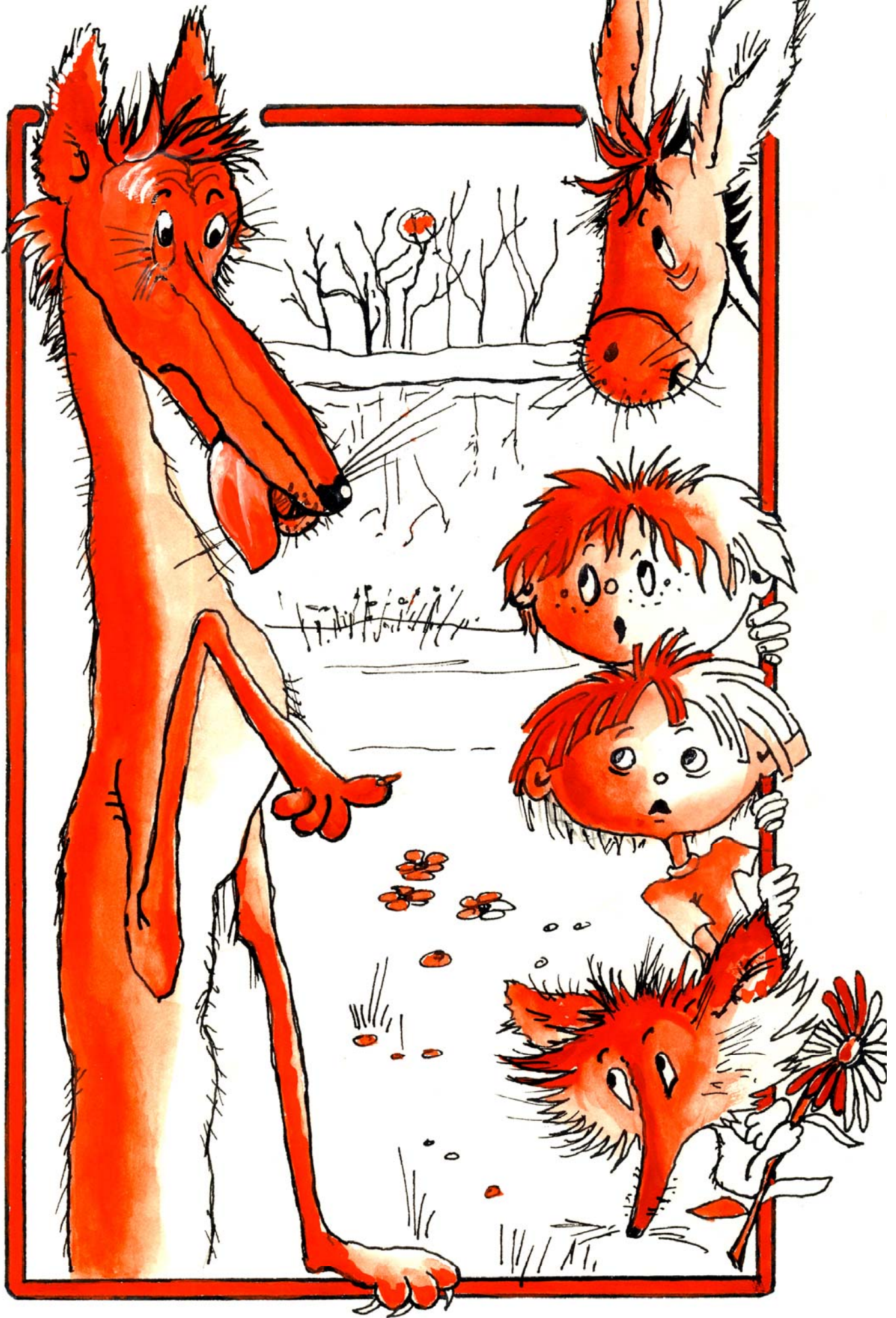
– Едно момиченце... Носи храна на баба си.

– Всеки ден ли?

– Не знам, не го питам.

– Трябваше да го питате.

– Защо? Какво значение?

– Ей, хапльо, не го усуквай!.. Гладен съм... Бързам!

– Виждате ли – рече Лиско, – хем бързате, хем искате да разговаряме.

– Не искам да разговаряме, а да ми кажете откъде мина Червената шапчица!.. Иначе ще изям вас.

– Лиско, толкова ли не разбираш – намеси се Мокси. – Чичо Вълк иска да знае накъде изчезна Червената шапчица, да я изяде.

– Защо не му кажеш ТИ? – запитва Лиско.

– Че той не пита мен, а теб.

– И то от половин час! – кипна вълкът.

– Е, тогава признавам – отвърна Лиско.

– Какво признаваш? – запитва вълкът.

– Че питате мен.

– Отговори де!..

– Какво да отговоря?

– Откъде мина ОНАЯ?

– Да!

– Какво ДА?

– Питате и отговарям.

– Аааа! – ядоса се вълкът. – Така ли?... Започвам да ям!.. Лиско видя от дънера как триото започна отново да трепери, но каза спокойно:

– Голяма работа.

Вълкът се замисли отново. Първо, не вярваше на ушите си, второ, не бе за вярване.

– Каза ли нещо? – запитва той.

– Да.

– Какво точно?... Това, което чух, или това, което помислих, че съм чул?

– Да.

– Първото или второто?

– Аха!

– Значи – изгърмя гласът на вълка – ще се ядем!

Димби, Домби и Мокси заплакаха с глас. Лиско ги чу, но каза:

– Голяма работа!

– Какво? – подскочи вълкът.

– И други са ме яли, и пак съм си жив! – отвърна Лиско, а триото заплака още по-силно. Без да обръща внимание на вълка, Лиско им извика: – Защо плачете, глупаци?

– За да не ни изяде! – отвърна Домби.

– Ей! – обърна се към лисичето вълкът.
– Оставете ме! – отвърна троснато Лиско. – Не виждате ли, че им се карам?..
– Добре – съгласи се вълкът.
– Защо плачете, глупаци такива? – извика повторно Лиско. – За да не ви изядат ли?... Че той, вълкът, да не е луд... да яде вас при наличието на такава крехка Червена шапчица?... Нали, чичо Вълк?
– Да! – отвърна вълкът. – Откъде мина?
– Видяхте ли? – обърна се към тримата Лиско. – Той си знае рабо...
– По коя пътека тръгна Червената шапчица! – вбеси се вълкът.
– Искам да знам!.. За да мина по другата, понеже трябва да стигна преди нея, да изям бабата, да ѝ взема очилата, да поставя забрадката ѝ на главата си, да легна в леглото, да се завия и щом влезе Червената шапчица, като ме запита защо ти са големи зъбите, да ѝ отговоря и да я схрускам сладко!.. Сума работа ме чака, а вие ме бавите...
– Умирам да присъствувам! – възкликна Лиско.
– Казвай! – Вълкът, който предвкушваше изяждането на Червената шапчица, ставаше все по-нетърпелив. – По коя пътека мина тя?
– Да си спомня – започна да си спомня Лиско. – Аха, да... Тя мина по дългата пътека.
– Идеално! – зарадва се вълкът. – А пък аз ще мина по късата!.. Коя е късата пътека?
– Това го знае всеки – рече Лиско.
– Добре... Коя е?
– Ето я!..
– Тръгвам!..
Най-после тръгна, Димби, Домби и Мокси си отдъхнаха, но вълкът се върна неочаквано и ги заоглежда.
– Бе като ви гледам такива мънички, хрупкави и събрани на едно място – започна той, – викам си, защо да не изям първо вас, а после Червената шапчица, за десерт?... Пак ли се разтреперахте?... Успокойте се, да ви разгледам добре... Ей, чудя се от кого да започна!..
Димби, Домби и Мокси се разплакаха.
– Успокойте се, да ви разгледам! – заповяда вълкът.
– Не ни разглеждайте – отвърна Лиско. – Ще ви разкажа какво представляваме... Номер едно – Мокси!.. Както и да го въртиш, както и да го сучеш – магаре!

– Абсолютно магаре! – призна си Мокси. – Знаете ли какво е магаре?

– Ще се запъне на гърлото ви – продължи Лиско – и ни напред, ни назад. Ще се задавите и ще пукнете като идиот!

– Кой тоз?

– Вие... кой!.. Ще пукнете като последен глупак и идиот!

– Тук си прав – отвърна вълкът. – Продължавай!

– Този тук е Димби. Я има, я няма четвърт порция.

– Толкоз! – съгласи се Димби. – Дори по-малко.

– Добре – отвърна вълкът и погледна към Домби. – А този, дебеличкият?

– Глупости!

– Какво? – учуди се вълкът. – Защо глупости?

– Боже мой, това е Домби!..

– Какво като е Домби?

– Да не сте луд?

– Не разбирам – рече вълкът. – Дебеличък, закръглен, какво като е Домби?

– Ха-ха! – засмя се Лиско и махна небрежно с лапа. – Само някой луд или кръгъл глупак и идиот като... Щях да кажа като вас... Само той може да се хвърли в такава авантюра!.. Вижте му обущата!.. Връзките им се развързват трудно. Ха сте започнали да ги развързвате, ха сте станал кръгъл и тъп глупак, защото ще ви отнемат най-малко три часа.

– Изобщо не се развързват! – поясни Домби.

– Видяхте ли?... А искате да го ядете...

– Да видя – предложи вълкът и огледа внимателно обущата. – Прав си... А тебе?..

– Какво мене?

– Ще изям теб.

– Това е друг въпрос – съгласи се Лиско. – Аз съм чуден за ядене.

– Добре, тогава тебе.

– Но ще сгрешите – рече Лиско.

– Защо?

– Аз съм неизяждаем.

– В какъв смисъл?

– Бе тиквенико кръвожаден и проклет, не можа ли да раз...

– Чакай... Сега не обиждаш ли?

– Обяснявам! – кресна Лиско. – Не можяхте ли да разберете най-после кой съм?

- Кой си?
- Аз съм ЛИСКО!
- Какво от това?
- Боже мой!.. Не ме ли познавате?
- Хич!

– Защото сте прост! – взмути се Лиско. – Обиждате ме, без да се замислите!.. Защото, ако бяхте интелигентен вълк, щяхте да знаете, че съм бил яден от орела Каменар, напълно изяден от Синята акула и пак съм жив!.. Разбрахте ли, или да повтора заради тъпата ви кратуна?... Какво се пулите? Хайде! Яжте! – Лиско се приближи до устата му. – Напъхайте ме в мръсния си търбух, да видим! – Вълкът го погледна изненадано и неволно направи крачка назад, но Лиско отново се пъкна в устата му. – Хайде!.. Яжте, да видите какво ще стане?

- Какво ще стане? – запита вълкът.
- Тази работа се проверява с Ядене! – настоя Лиско.

– Бе какво съм седнал да си губя времето с такива, когато има крехки червени шапчици! – изруга вълкът и хукна по пътеката, която всъщност беше най-дългата пътека, на всичко отгоре завиваше и водеше в обратната посока.

Премеждието бе наистина голямо и дълго време след изчезването на вълка никой не продума. Мокси се огледа, увери се,

че е цял, и започна отново да трепери. Домби погали обущата си, а Димби въздъхна.

– Лиско! – най-после наруши мълчанието Димби.

– Какво, Димби?

– Още не мога да разбера какво стана.

– Лиско ми взе акъла! – призна Домби.

– Само как го изработи, а? – възхити се Мокси.

– А можеше да те изяде – рече Димби.

– Като нищо – съгласи се Мокси. – Но защо му се тикаше в устата?

– Война на нерви, Мокси... – отвърна бавно лисичето. – При такива случаи, с такива ТАКА... Или – ИЛИ!..

– Е – въздъхна Мокси, – да си плюем на петите и...

– Точно така – рече Домби. – Спасихме кожата, но трябва да бягаме.

– Да – рече Димби, – спасихме се, но предадохме Червената шапчица.

Димби, Домби и Мокси погледнаха към Лиско. Лисичето наведе глава, сякаш долавяше упрека само към себе си, и каза:

– Едва ли... Според мен всичко ще свърши добре.

– Защо?

– Кое те кара да мислиш така?

– Ами... как да ви кажа... Както е тръгнало, след като се яви Червената шапчица, а после и Вълка, няма начин да не мине и Ловеца... Така е по приказката. Поне дотук всичко се развиваше по приказката.

– Вярно! – извика Мокси. – Как не се сетихме.

– Да бе – просия Домби. – Ей сега ще се яви един ловец, ще разпори корема на вълка и край!..

– Ама не идва – въздъхна Лиско.

– Ще дойде.

– Няма как.

– Ще почакаме и ще дойде.

Така започнаха да чакат и след няколко минути чуха оркестъра, който им подсказа песента. Лиско запя:

*Не бойте се, не бойте се, деца!
Спокойно!.. По местата останете!
Играйте си, играйте си, деца!
Страхът е тук напълно неуместен.*

*Бедите са различни,
с опасности безчет,
когато идват, идват
без номер и без ред,*

*но винаги накрая
Ловец ще се яви
и както той си знае
ще ви спаси!*

Сега запяха всички:

*Не бойте се, не бойте се, деца!
Спокойно!.. По местата останете!
Играйте си, играйте си, деца!
Страхът е тук напълно неуместен,*

*че винаги накрая
Ловец ще се яви
и както той си знае
ще ви спаси!..*

Песничката ли беше къса, или нещо не вървеше, но Ловеца още не идваше.

– Къде се бави? – учуди се Мокси. – Вече е време.

– Рано е – предположи Домби.

– Спокойно! – Димби бе пхнал ръка в джоба си и стискаше прочутия свой талисман, една костилка от праскова.

– Предлагам да не говорим за Ловеца, който и без това ще дойде – настоя Мокси.

– Добре, но за какво да говорим? – поиска да знае Домби.

– За приятни неща – продължи Мокси. – Например за реката...

Представяте ли си колко хубаво ще се окъпем, като дойде Ловеца и разпори тумбака на вълка?

– Пак Ловеца! – напомни Димби.

– Така ли?... Извинявайте!.. Наистина няма смисъл да говорим за него, щом сме сигурни, че ще се яви и ще... такава... тумбака де... Аз май че пак... Лиско!

– Кажи, Мокси.

– Съгласен ли си, че можем да си говорим за други неща, щом знаем, че Ловеца ще пристигне и ще... – Мокси преглътна, но изплю мисълта си – разреши нещата?

– Добре е да говорим за други неща – съгласи се Лиско.
– Видяхте ли? – обърна се Мокси към другите. – Дори и Лиско е съгласен, че спокойно можем да си правим каквото си щем, понеже знаем, че каквото и да стане, има кой да го оправи... Става дума за Ловеца, който със своя ловджийски нож...

Димби и Домби пронизваха Мокси с мрачни погледи, а Лиско отрони една доста дълбока въздишка. Мокси се разтревожи:

– Лиско, защо въздъхна? Ей сега ти въздъхна дълбоко и ме разтревожи.

– Мисля си нещо, Мокси.

– Надявам се, че нещо не толкоз лошо, нали?

– Е!..

Мълчание. Една минута, две минути...

– Лиско – замърмори отново магарето, – това, което мислиш, е важно, нали?

Лиско се усмихна и погали гърба на своя приятел, който завъртя опашка и почувствува, че е щастлив.

– Мисля си – поясни лисичето – дали винаги трябва да се разчита на Ловеца.

– Че как? – учуди се Домби. – Другояче как?

– Не знам – отвърна Лиско. – Ловеца, Ловеца, но представи си, че Ловеца не дойде?

– Еее! – възмутиха се тримата.

– И все пак представете си, че не дойде. Нещо може да го задържи...

– Нищо не може да го задържи! – извика Мокси.

– Така да е – съгласи се Лиско. – Но защо трябва да разчитаме само на него?... И най-важното: правилно ли е да седиш и да чакаш някакъв си ловец?

– Той не е някакъв си – протестира Мокси, – а точно определен ловец. Пише го черно на бяло!

– Да, ама в приказката.

– Да, ама както виждаш, всичко се развива по приказката!

– Да, ама както виждаш, Ловеца го няма, ние дремем, а в това време... Да не говоря повече.

– Лиско – опита се да внесе спокойствие Домби, – напразно се тревожим, ще дойде!

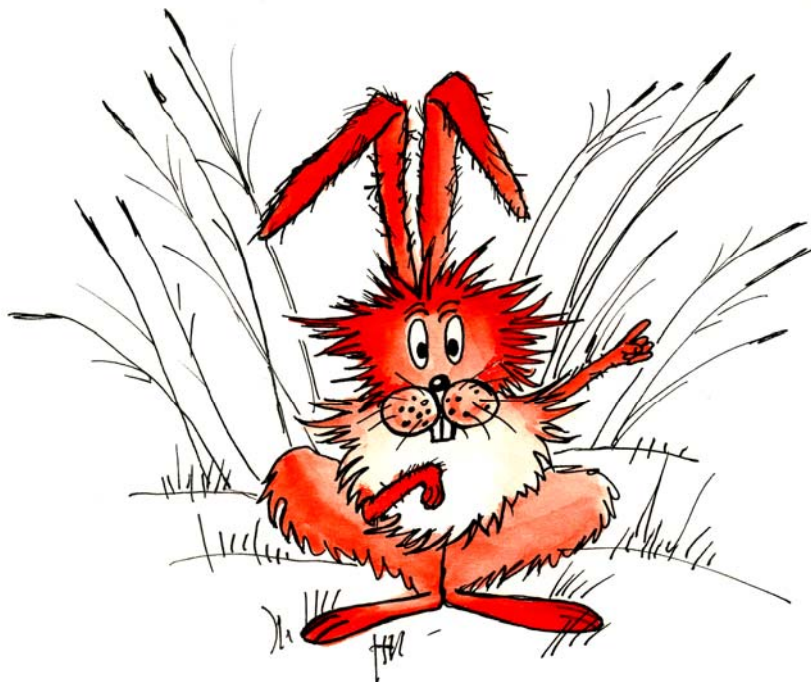
– Къде е? – запита Лиско.

– Трябва да дойде.

– И все пак нещо ми подсказва, че няма да дойде и милата Червена шапчица, която обичаме и така жестоко предадохме... Понататък разбирате...

В този момент на полянката се втурна зайчето Иванчо, едва успя да спре, обърна се, погледна назад и каза:

– Днес е лош ден, момчета... Много кофти ден!

– Защо! – засмя се Лиско.

– А, пристигнал е един лош ловец, не ти е работа!.. Гони ни, трепе ни...

Докато Иванчо допълни, че ловецът е лош и проклет, четиримата герои завикаха „ура“ и го вдигнаха във въздуха. Иванчо зарита и задраска, но никой и не мислеше да го върне на земята. Под него крещяха:

– Най-последно!

– Край на Вълка!

– Шапката е спасена!

– Да живее Ловеца!

– Знаех си аз!.. Казах ли ви? – ликуваше Мокси. – Ето го, че дойде!..

– Пуснете ме долу! – зарита зайчето Иванчо. – Какво ви е?

Върнаха го на земята и му обясниха, че ловецът е истински спасител, че ей сега ще пристигне и ще оправи положението, и много други неща, но Иванчо, вместо да ги изслуша, изруга гаменски и хукна. Виковете още не бяха стихнали, когато влезе и

самият Ловец, посрещнат с овации. Никога дотогава Полянката на Големия Легнал Дънер не е била огласяна от подобен възторг.

Сред общия шум се долавяха следните възгласи:

- Ето го!
- Най-после!
- Вижте го!
- Чудесен ловец!
- Истински!
- Да му мисли кръвожадният вълк!
- Хайде., Ловецо!..
- По-бързо!..

Слисаният от динамичното посрещане ловец в блестяща ловна екипировка – от шапката с перото до белгийската пушка – най-после успя да се отскубне от прегръдките и запита:

– Какво има?... Защо „хайде“?... Къде да бързам?
– Към Червената шапчица! – стискаше ръката му Лиско. – Да накажем Вълка!..

- Коя шапка? ... Кой вълк?
- Ха! – стъписа се лисичето. – Не знаете ли?
- Нищо не знам.

– Вие сте този, който трябва да се явите...

– И се явихте!..

– Остава само да убиете Вълка и да спасите Червената...

– Ааа, не! – отвърна Ловеца. – Аз не съм по вълците.

– Какво? – изненада се Лиско.

– Как? – запита Димби.

– Аз съм зайчар!.. На мен ми дай зайци, да видиш как ги тепам!.. Умирам да тепам зайци, значи!..

– А Червената шапчица?

– Де я?

– На края на гората... Чака!

– Какво чака?

– Да я спасите!

– А, не! .

– Глупости! – ядоса се Лиско. – Защо?... Нали уж?..

– Аз съм зайчар!.. Освен това колата ми е на слънце и ако закъснея, ще изгорят гумите... Зайци ми трябва, разберете!..

Това бяха последните думи на Ловеца, преди да го погълне гората.

– Дойде и си отиде... – промълви Лиско сред настъпилото мълчание. – Кой питаше за него?

– Ами сега? – Лицето на Димби бе изплашено.

– Сега... станахме предатели – рече Лиско. – Хайде!..

– Какво „хайде“? – поиска да знае Мокси.

– Да тръгваме – отвърна спокойно Лиско. – Вълка пратихме за зелен хайвер по най-дългия път, а ние ще тръгнем по най-късата пътека... Нашата.

– Какво?

Това го казаха тримата изведнъж.

– Ще се опитаме да я спасим... – Лиско се засмя и добави весело: – Това наричам приключение!.. Риск за живота колкото щеш!.. Тръгваме ли?

Никой не мръдна от мястото си.

– Мога ли да кажа нещо? – запита Димби.

– Кажи и да тръгваме!

– Преди малко лично АЗ говорих за риск, дори за МНОГО ГОЛЯМ РИСК, но тук няма никакъв риск... Тук ни пиши направо изядени.

– Искаш да кажеш... да оставим Червената шапчица така?

– Доколкото знам – намеси се Мокси, – спасяването на Шапчицата беше задължение на Ловеца. Щом ТОЙ се отказа, нашето задължение е да бягаме далеч... Това е ВЪЛК, не е... какво да е!.. Не можах да измисля какво.

– Аз лично не тръгвам – заяви Домби. – Не обичам вълци.

Лиско заяви чистосърдечно, че разбира всеки от приятелите си, че тук не става и дума да им се сърди, и тръгна по най-късата пътека.

– Не му казахме едно „довиждане“ – забеляза Димби.

– Много ни изненада – рече Мокси. – Докато му кажа, и тръгна.

– Май че... този път, нали разбирате? – наведе глава Домби.

– Какво? – запита Димби.

– Няма да го видим повече.

– Да – въздъхна Димби. – Този път няма и план. А Лиско винаги измисля плановете.

– Не се знае дали няма – каза Мокси. – Докато прекоси гората, ще го измисли. На него плановете му се раждат като зайци.

– Не ставай смешен – рече Домби. – Какъв план срещу Вълка?

– Брей! – съгласи се Мокси. – Забравих, че този път става дума за вълк!.. Аз си отивам.

– И аз – рече Домби. – Димби, накъде си?

– Колкото може по-далеч.

– И аз.

– А аз – рече Мокси – по-далеч от двама ви.

Най-късата пътека водеше най-бързо до края на гората, нямаше време за измисляне на план, затова в главата на Лиско се раждаха планчета, които той отхвърляше като лешници. Нито едно от планчетата не влизаше в работа. Това бяха светкавични хрумвания и всички до едно водеха право в устата, а оттам в стомаха на Вълка. На Лиско му бе омръзнало да скита по стомасите на злодейците, но сега нямаше как – трябваше

да се яви той, щом определеният за целта Ловец избяга заради гумите на колата и зайците. Единственото, което измисли лисичето в гората, бе утешението, че ще загине заради нещо красиво, защото едва ли има нещо по-красиво и невинно от Червената шапчица. Остави настрана, че е дама, но какво ще прави светът без своята Червена шапчица? Как ще живеят децата само сред ловци зайчари, които мислят преди всичко за автомобилите си? И сред вълци?..

Къщичката беше хубава, като нарисувана, същите, каквито ги рисуват по книжките, с високи остри покривчета и малки прозорчета с решетки. Лиско се залепи върху тревата и се послуша. Никакъв шум освен птичите песни. Около къщичката – никакъв признак на живот. Той запълзя. Бавно, както в приключенските книги, сантиметър по сантиметър, някъде може би по милиметър, Лиско се приближи с разтуптяно сърце до къщичката, озова се под прозорчето, надигна се и погледна.

През квадратчето на дървената решетка се виждаше цялата стаичка, която бе... празна. На леглото нямаше никого, стоеше си непокътнато, отрупано с цветни възглавници.

– Дявол да го вземе! – помисли си Лиско. – Къде е бабата?... Тук трябваше да има една баба!.. Една баба ми се губи!.. Една Баба и един Ловец ми се губят, което не е малко.

Вече без предпазливост Лиско се озова пред вратата. На нея висеше забодена с карфица бележка:

*Червена шапчице,
отскочих до града за пенсията си
Ще се върна скоро. Почакай ме.
Баба ти*

На това място Лиско отново вдигна ръка да се почеше, но се отказа, тъй като ставаше банално. Стоеше и се чудеше какво да предприеме.

– Без почесване няма да мине – каза си той и се почеса. Веднага, почти с почесването, се роди и решението. Той бързо скъса бележката и я скри в тревата. После?..

– А сега де!.. Какво беше после?... Да, точно така!.. Лиско отвори вратата и влезе в стаичката, обърна се, погледна навън и затвори. После?... Лиско разкри леглото, напъха няколко възглавници под завивката, отдалечи се, погледна и остана доволен – стори му се, че някой наистина спи на леглото... После?... Отвори вратата, излезе, затвори след себе си, пак погледна, този път през прозорчето, и отново остана доволен. Скрит зад големия бряст, той чакаше и се учудваше на спокойствието си. Изчисленията му подсказаха безпогрешно, че Вълка ще се яви преди Червената шапчица. Червените шапчици, макар да вървят по късите пътеки, винаги пристигат след вълците. Тук ще видят ягоди, там – гъби, после къпини, ще се спрат да послушат птичките, ще разговарят с някой бръмбар, а Вълка не се интересува нито от бръмбари, нито от птички – той бърза. Лиско направи нови изчисления: обикновено вълците се движат седем пъти по-бързо от червените шапчици, следователно, колкото и да е дълъг пътят им, ще ги изпреварят. Дори да... Аха!.. Дори...

Дори Червената шапчица да се появи по-рано от Вълка!.. Може!..

Лиско ще я посрещне, ще я скрие зад бряста и...

Вълка пристигна. Беше запъхтян и по изражението му се разбираше, че ругае наум. Първата му работа бе да се залепи на прозорчето и той се залепи. Усмивката в очите му подсказваше на Лиско, че всичко се развива добре. Вълка напусна прозорчето, отвори вратата и нахълта в стаичката, скочи върху леглото и отметна завивката... А!.. Празно!.. Цялата завивка!.. Пак празно!.. Завивката на пода!.. Ооо, защо е празно?... Възглавниците полетяха към земята. Вълка ревеше от ярост, кършеше лапи и проклинаше каквото му хрумне. Както проклинаше и оглеждаше за сетен път леглото, той хвана дръжката на вратата, дръпна и...

Вратата се оказа заключена.

Тогава Вълка бутна навън, понеже някои врати се отварят навън...

– Охо! – каза Вълка.

Но той все още не допускаше това, смяташе, че вратата се е запънала, и тъй като се досети нещо, върна се и погледна под леглото. И тук нямаше баба.

– Бабата! – извика Вълка и се изправи. – Къде е бабата?..

Вълка отново се хвърли върху вратата. Натисна навън, дръпна навътре, навън-навътре, навътре-навън. Ядосано ритна вратата.

– Не така!.. Не така! – скара му се Лиско отвън. – За тази работа си има ключ.

– Къде е той?

– Там, дето си ТИ.

– Не го виждам!

– Е, тогава е от другата страна.

– Коя страна?

– Там, дето съм АЗ.

– Отвори де!

– Кога?

Вълка извика и заблъска глава в стената, тя беше дървена. Стената.

– Ако не ме лъжат ушите, това е Димби!

– Аз съм! – призна си Димби.

Лиско не се обърна и сега. Вслушваше се, интересуваше го какво ли прави неговият пленник.

– Поседни, Димби – предложи Лиско, без да се обръща. – Може би ще дойдат и другите... Какво чувам?... Това са стъпките на Домби.

– Да – съгласи се Домби зад гърба му. – Откъде знаеш, че ще дойда?

– Познавам си приятелите... Ако не ме лъжат ушите, идва и Мокси.

– През цялото време имах чувството, че някой ме захапва за опашката – каза Мокси и се приближи. – Какво сте се събрали и какво чакаме?... Дойдохме да те вземем.

– Защо? – запита Лиско.

– Защото ни трябваш! – извика извън себе си Мокси. – Какво ще правим без теб?... Хайде, Димби, кажи му, че трябва да си тръгваме от туй проклето място, където се събират вълците!

– Седнете, разположете се – каза Лиско, без да се обръща. – Приятно ми е да ви чувствавам до себе си.

– И на мен – призна Димби.

– И на мен – призна Домби.

– Особено на мен! – рече остро Мокси и погали лисичето с опашката си, понеже се зарадва, че е още живо. – Хайде да бягаме, докато не е късно.

– Хайде, Лиско – подхвана и Димби, – ОНЯ ще дойде всеки момент.

Лиско мълчеше. Изобщо мълчаха. Само птичките не, но те са птички, не шумят, а пеят.

– Лиско!..

В гласа на Мокси се долавяше изненада и безкрайно учудване.

– Какво, Мокси?

– Някой удря по вратата!..

– Така ли?

– Да... Отвътре!..

– Такива работи да се чуват – усмихна се Лиско. – Да бъде отвътре, а не отвън.

– Добре де – намеси се Домби. – Кой чука отвътре?

– Вълка.

Лиско отново се почувствува безкрайно сам. Този път той се обърна... Може би все някой може да е останал... Може би Димби?..

Нямаше никой. Лиско бе готов да се закълне, че пред всички, лек като перце, тича дебеличкият, тромав Домби, следван от мързеливия Мокси, а Димби както винаги е на трето място, със същото време, но с едни гърди разстояние зад магарето.

А тази глупачка Червената шапчица, която Лиско така настойчиво предупреждаваше за опасностите, се появи с песен, окичена с венец от горски цветя, и извика:

– Ей, хлапаче, какво правиш тук?

– Почивам си – отвърна бавно Лиско.

– Уморен ли си?... От какво?

– Свърших една малка работа.

– Защо не влезеш?

– А, тук е по-приятно от вътре.

– Бабооо!

Тишина!

– Бабооо!

– Какво, чедо? – обади се Вълка с преправен глас.

– Отвори!.. Дойдох ти на гости.

– Не мога, чедо!

– Защо?

– Един проклетник държи ключа.

– Що за безобразие! – обърна се Червената шапчица към лисичето. – У теб ли е ключът?

– Да.

– Ох, хлапаче, какви са тези шеги! – Тя помилва лисичето и опъна ръка. – Дай!

– Какво?

– Ключа.
– Сакън, Лиско! – извика Мокси.
– Не го давай! – извика Домби.
– Как ще го даде? – засмя се Димби. – Да не е луд.
– Де да го знаеш – рече Мокси. – Ще му хрумне да експериментира.

– А! – учуди се Червената шапчица. – Всички ли сте тук?
– Да – осведоми я Мокси.
– А баба ми?... Къде е баба ми?... Бабооо!..
– Спокойно – каза Лиско. – По-спокойно!.. Отишла е за пенсията си. С тези пенсии напоследък старите нещо се оправят... Момиченце, иди да посрещнеш баба си... Чувам тояжката ѝ. Чатка по камъните.

Червената шапчица извика:

– Бабо! – И изчезна.
– Днес прекарахме добре – забеляза след мълчанието Димби.
– Направихме си приключение за милиони! – добави Димби.
– С много рискове – добави Мокси. – Нали, Лиско?
– Скучен ден – прозя се лисичето. – Ако до довечера не стане нещо интересно, ще пукна от скука!..
– Е, и това не беше малко – прозя се Димби.
– Какво всъщност сме направили? – прозя се Лиско. – Заменихме един Ловец.

– Добре – прозя се Мокси. – Но все пак има някаква поука.

Лиско се прозя широко и каза:

– Поуката е да не разчиташ само на Ловеца.

– И да се намесваш!.. Така ли?

– Точно така! – прозя се Лиско.

Тогава те чува далечния оркестър, послушаха го малко и като тръгнаха към реката да се къпят, запяха:

*Бедите са различни,
с опасности безчет.
Когато идват, идват
без номер и без ред...*

– Ех, как ми се къпе! – извика бодро Мокси.

— И на мен! – извика Домби.

*Но винаги накрая
ще се пребориш ти!*

*Не винаги очаквай
Ловец да те спаси...*

– Дамите да не вземат да влязат в къщичката, ей! – изказа опасенията си Мокси.

– Ключът е у мен – отвърна Лиско и го показа.

– А какво ще стане с Вълка, който заловихме? – запитва Домби.

– За тази работа си има други служби – отвърна Лиско и се усмихна, след което прегърна всичките си приятели, така, както си бързаше към реката.

